

XUÂN NHỚ QUÊ .

Ngậm rượu chiều sao quá đắng
Mắt lệ nhòa nhớ cố hương
Bạn bè bao đứa còn sót lại
Nhiều thằng miên viễn cõi xa xăm
Xuân về xa tít mờ sương khói
Nuốt mãi căm hờn một bóng ta
Đất nước đắm chìm trong tay giặc
Hỏi ai có thể mở gông cùm
Sơn đen tô mãi một màu khóc
Hỡi chốn đoạ trường có bóng ai
Nhan sắc tàn phai thời gian muện
Mơ đóa hồng tươi sắc nước non
Ngơ ngác buồn đau lòng cô quạnh
Ta mất nhau rồi lạc lối đi
Còn đâu mắt ướt mi cong vút
Môi hồng cười ướm hỏi tình si
Nước mất nhà tan đời tù ngục
Loài sói lang thâm hiểm sâu lòng
Uống máu không tanh giết người không rợn

Lũ thú cuồng cấu xé cõi nhân gian

Đấng cao xa cúi đầu gục mặt

Để tà gian phá nát quê nhà .

Rồi xuân đến chan hòa cảnh vật

Đôi mắt ai hết rĩ muộn phiền .

PHAN NGHĨA .